

KONTRA FERENC
Boldog karácsony

– A színek villogásába belefájdul a fejem. Úgy fel vannak díszítve az emeletes családi házak... Biztosan újjgazdagok. Miért éppen erre megyünk?

– Mert itt módosabbak laknak, akik nem is éppen tisztességes módon gazdagodtak meg. De a gyerekeiket már jó iskolákba, egyetemekre küldik, sokan külföldről térnek haza.

– De amott is üvölt a *Last Christmas*, csak úgy visszhangzik tőle a környék. Semmi áhítat.

– Azért jöttünk ide.

– Tényleg itt nőttél fel?

– Akkor még nem is létezett ez az utca, csak erre felé épült tovább a város, nem is rendes város, csak annak nevezik. Kisváros, a régi központ a hátunk mögött van, azzal az egy szál régi fogadóval, ahol már ötszáz évvel ezelőtt is megálltak a kocsisok, a gazdáik kaptak szobát, ők pedig a pajtában aludtak.

– Persze, akkor még biztosan betlehemezték, ez pedig a Disneyland. Ezzel akarsz versenyezni?

– Nem versenyzünk semmivel, mert nincsenek vetélytársaink. Az énekhang még mindig közvetlenebb, meghatóbb, emberibb, mint ez a sok girlandos, villogós műanyag fenyő a kertekben.

– No meg dübörgő hangszórók, kirakva az erkélyekre. És majd odaállunk énekelni, ezek alá, és majd kikönyökölnek, és pénzt dobálnak nekünk...

– Lehet, hogy így lesz, mint régen. Akkor sem engedtek be. Vagy legalábbis nem mindenhova. Ezen nem kell megsértődni.

– De akkor is ünnep van, és engem sértene, ha becsengetnék, és be sem engednének.

– Ezt nem kockáztatjuk meg. Nem kopogtatunk, nem csengetünk be sehova. Ha mégis behívnak, akkor bemegyünk. És nem kalapozunk, nem tartjuk a markunkat. Megőrizzük a méltóságunkat. Az emberek megtalálják a módját, hogy adjanak, ha adakozni akarnak. Olyan ez, mint a gyónás, a bűneiket akarják maguk mögött hagyni, ahogyan a templomban, amikor kifelé menet dobnak valamennyit a perselybe. Ez nem jótékonyság, inkább lelkiismeret-furdalás kérdése.

– Vagy inkább összege. Mert lesz szerintem olyan hely, ahol nem lesznek ránk kíváncsiak.

– Mi házhoz megyünk, kivételesen, miért vagy ettől berezelve, hiszen utcai zenészek vagyunk, és ilyenkor nagyot lehet kaszálni, csak legyél egy kicsit kedvesebb.

– Jól van, akkor kérek egy cukorkát, és mehetünk.

– Haladjunk házról házra. Ebben a hidegben folyton elhangolódik még a harmonikám is, képzeld, ha gitáron kísérnék...

– Akár hamisan is játszhatunk. Észre sem vennék.

– De igen. Itt csend van. Vedd le a kabátod, belegyömöszölöm a hátzísákomba, és tedd fel az angyalszárnyakat.

– Meg fogok fagyni!

– Néha beengednek, ne félj, majd felmelegszünk. Csak ne igyál! Főleg forralt bort ne!

– Miért? Az legalább felmelegít...

– Ne kezdjük előlről ezt a vitát... Végig kell csinálnod, most megéri, valamiből élnünk kell.

– Akkor gyerünk, nem akarok már gondolkodni sem. Itt kezdjük. Csapj bele a *Fehér karácsonyba!*

– Hallod, mit kiabálnak? Hogy a *Kis karácsony, nagy karácsony* kell... Örülj neki, az a biztos pénz!

– Dedósok, itt óvodások vannak.

– Már kiabálnak a kölykök, hogy jön az angyal. Gyerünk, terítsd szét a hajad a válladon, legyél igazi angyal, tárd szét a karod, az aranylamé ruhád a szélben légiessé tesz, és gyönyörű leszel, szálljon a hangod!

– A te hangod nem hallom, hogy mikor lépek be.

– Akkor mögöttem állok majd végig. Úgy jobban hallod a hangom, szólok, ha valami baj van, csak te fogod hallani. Énekelj a természetes énekhangodon, semmi frazírozás... Rendben lesz. Még egy dalt, kezd el, ne kérdezz, csak bátran nézz rájuk, hiszen nekik énekelisz, majd kísérek lassan.

– És milyen volt? Láttam, hogy a zsebedbe nyomtak egy csomó pénzt.

– Azért varrtam külön a télikabátomra ekkora zsebeket, tegyenek csak bele, amennyit akarnak, vagy amit akarnak. Ha almát meg szaloncukrot adnak, azt is el kell fogadni.

– Mennyit adtak?

– Ezt meg ne kérdezd még egyszer, a végén elszámolunk.

– Ragaszkodom hozzá, hogy külön kasszán maradjunk.

– A szemed láttára ürítem ki otthon a zsebeimet.

– Otthon? Nálad vagy nálam?

– Ne hisztizz, már itt vagyunk. Állj oda a kivilágított őzike mellé.

– Ez őzike? Olyan ormóttan drótállat, mint egy tehén. Onnan, az emeletről észre sem vesznek. Integessünk?

– Ne. Kezdjünk bele a *Santa Claus is Coming to Town*ba.

– Az nem is karácsonyi dal, nem is tudom végig a szövegét...

– A Mariah Carey-változat könnyű: „You better watch out, you better not cry...” A többi halandzsázod, ezek már olyan állapotban vannak, hogy mind-egy nekik.

– Gyerünk az ablak alá! Itt fogok ringatózni, hogy észrevegyenek.

– Ne legyél közönséges. Angyal legyél, ne kurva. Karácsony van.

– Kezdd el végre, utálom ezt a dalt.

– Már nyitják a teraszajtót, felnőttek, ez jó jel. Intenek, hogy menjünk a bejárati ajtóhoz. Gyorsan, essünk túl rajta, ez nem egy opera, negyed órára számíts, aztán elköszönnek vagy kihajítanak. Legalább meleg van bent. Ott könnyebben felengedsz, menni fog, ezek értékelik az angol karácsonyi dalokat, azok neked jól mennek, és szép a hangod ma este. Csak rám figyelj, ne törődj vele, hogy ők mit csinálnak. Igyanak csak, ezek whiskys poharak, ne törődj azokkal, akik közben egymással beszélgetnek. Vándorokat beengedni ezen az estén presztízskérdés a házigazdának a vendégei előtt, fizet is a végén, mint a köles. Meg akar hívni bennünket a hidegtálás asztalhoz a hallba. Ennél valamit?

– Talán egy kis gyümölcsöt, fűgét, de kikanalizálnám az ananásztalat is.

– Annyi időnk nincsen.

– A mosdóba kell mennem.

– Itt nem alkalmas, már fizettek.

– Most meg hova értünk? Ez meg miféle ház? Átmászunk a falon? Akkor adj előbb egy cukorkát!

– Van ipari kamera, elé állunk, és nekikezdesz az *Ó szép fenyő*nek. Azonnal tudni fogják, hogy miért jöttünk.

– Rendben, ezek cikinek tartják a betlehemezést, *A kis Jézus megszületett* már értelmetlen egy ilyen közönség előtt. Nem engednek be bennünket a nagykapun sem.

– De igen, lassan elhúzzák a rácsot.

– Micsoda villa! Most megy a tűzijáték, ezzel akarsz versenyre kelni?

– Már harmadszor mondom, hogy az emberi hang nem megy ki a divatból.

– Nyílik a bejárati ajtó. Ezen befér a szárnyam...

– Akkor indulj lassan, méltóságteljesen fel a lépcsőn, vokálozom mögötted, ettől megjön a kedvük. Veled együtt fognak énekelni, mert ezt mindenki ismeri. Hallod, ismerik, akkor induljon a zenei kíséret. Ne legyenek előítéleteid, sosem tudhatod, kik nyitnak ajtót.

– De lement a harmadik ének is, és az ajtó bezárult mögöttünk. Itt állunk ebben a rácsos börtönudvarban...

– Nem kínálnak semmivel. Jönnek kifelé. Húzzunk innen!

– De merre? Ez a pasas rám tapadt, fogdossa a fenekem. Ebenezer Scrooge a neve, azt mondja, és rám parancsolt, hogy azt énekeljem: *Kupiban szült engem az anyám*...

– Akkor ismételd ezt hangosabban, biztosan a közelben van a felesége is, biztosan meghallja, ez családi összejövetel.

– Ezek a disznók csak röhögnek.

– Jól van, akkor mindjárt megtudják, milyen az ünnep!

– Úristen, most nekimesz annak a hatalmas fenőnek?

– Persze. Csak fogd addig a harmonikámat. Összetörnek a díszek, egymásba vágják a villogó lámpák zsinórijai, és rövidzárlatot okoznak, lesz itt rumli akkora, hogy csak... és onnantól megmondom nekik, hogyan legyen...

– Vigyázz, fogott egy hólapátot!

– Jól van, ezzel is megvolnánk. Mindenki gyengének gondolja az utcai zenészt, le is köpheti, de ha a zenész begurul, akkor benyújtja a számlát.

– Szóval megmondtad, mennyi?

– Meg. Azt is, hogy megy a levesbe az egész csilivili biztonsági rendszerük is, ha a digitális kapcsolóba nyomom a csavarhúzómat. Milyen jól jön most a harmonikahangolóm!

– Reszketek. Adj még egy cukorkát.

– A következő hely nyugisabb lesz, meglátod, őket véletlenül ismerem. Velük talán meg is innék egy tojáslikórt, ők még emlékeznek a hagyományokra.

– Mi legyen a repertoár?

– Mit szeretnél?

– „Glória zeng Betlehem mezején, éjet elúzi menyeyei fény; angyali rendek hirdetik őt, az egyedül szent Üdvözítőt.”

– Mintha valami metál lenne, úgy fogjuk énekelni ketten, ismerem őket, ezzel feldobjuk az ünnepüket.

– Utálom, ha kérdegetnek. Ha megint megkérdezik, hogy a lányod vagyok-e, akkor megnézhetik magukat!

– Igaz, jobb a távolságtartás, előadjuk a műsort, és megyünk, mint az idegenek.

– Nem az én barátaim voltak. Zavart is, ahogy néztek. Adj egy cukorkát.

– Sok lesz. Nem adok. Máris megérkeztünk.

– Fáj a fejem, a hirtelen hideg és meleg az agyamban megy, és a hangszálaim is elmennek, már nagyon karcos a hangom, így nem jutunk el az utca végére.

– Valami egyszerűt énekelj ezután: *Christmas Lights, Driving Home for Christmas*, ilyeneket.

– Játssz hosszabban az átvezetéseket, akkor pihentetem egy kicsit közben a hangszálaimat.

– Nézd, itt semmi dísz, karácsonyfát sem látok, pedig azt mindig ki szokták világítani.

– Ne menjünk ide. Ez olyan, mint a Bates Motel.

– Szerintem is hátborzongató, de egy öregasszony áll az ajtóban a viharlámpával. Nem fog bántani. Menj oda hozzá!

– Csak annyit mondott, hogy köszönöm, aranyoskám, szépen énekeltél, és az én kezembe nyomta a pénzt.

– Add ide!

– Egy cukorkáért odaadom.

– Itt van.

– Megjött a kedvem. Gyerünk tovább.

– Ez egy rendes ház gyerekekkel, látod a szánkókat a falnak támasztva? Hóemberük van, nem műfenyők. Valami gyerekdal illene ide.

– Akkor az lesz, húzd rá!

– Már szaladnak is a kölykök, a megérzéseink nem is olyan rosszak. A türelmük úgysem tart sokáig. A tenyerükben a hógolyó! Gyerünk, már teljesen meggémberedtek az ujjaim, nem engednek be, és nem tudok felmelegedni.

– Akkor megyünk tovább.

– Nem megyünk. Nincs több ház.

– De van! Én vagyok az angyal, te pedig a szolgálóm, aki kísér.

– Nincs ott semmi, veszélyes a hóban, a sötétben, az ismeretlenben! Én sem tudom kiismerni magam errefelé.

– Adj még egy cukorkát! Elolvad a számban ezzel a maréknyi hóval.

– Nagyon sok lesz, azt már nem bírnád.

– Ne félts engem!

– Nem megyek utánad. Hallod?

– Itt csillárok lógnak, végre egy fényes teremben énekelhetek, ahol pillangók szállnak, és a plafonról hosszú hintákon hattyúk ringnak. Végre eljön Lo-hengrin, siklik a hattyúval a vízen, eljön minden ünnepen, és a kristályfény, az illatok végre beborítanak, ahogyan álmodtam. Mert mindenki megérzi a közeldét annak, ami a végén várja. És jobb lesz, sokkal szebb lesz, mint amilyennek valaha is képzelte...

Kakaskórus